

Ortografia viària

Una de les darreres fases de les obres viàries és la col·locació de senyals de regulació del trànsit i de rètols indicadors, una faena que no qualificaríem inicialment de difícil, però que no sempre (en aquest país) resulta indolora per a segons quines sensibilitats, per la quantitat d'errades que no poques voltes s'hi perpetren per metre quadrat de placa.

Tot arriba, diuen. I finalment, aquests darrers mesos, hem hagut de suportar al meu poble algunes incomoditats viàries (suaus, per sort) per les obres de millora de la carretera que uneix el nucli urbà amb dos pobles veïns. Dic 'finalment', perquè la millora era, de fa anys, una necessitat imperiosa. Més, si tenim en compte que aquesta via és la que dóna accés al polígon industrial d'una població que viu de la indústria, amb una magnitud de moviment de mercaderies molt més que dignament proporcional al nombre d'habitants. Ara ja rematen garbes, acaben la faena d'una obra necessària i anunciada sovint, especialment en vespres de 'votaes'. En aquests casos, una de les darreres fases de les obres és la col·locació de senyals de regulació del trànsit i de rètols indicadors, una faena que no qualificaríem inicialment de difícil, però que no sempre (en aquest país) resulta indolora per a segons quines sensibilitats, per la quantitat d'errades que no poques voltes s'hi perpetren per metre quadrat de placa. D'una banda, hi ha el patiment de l'ortografia, que sovint sofreix atacs immisericordes, especialment als accents, víctimes de volatilitats i vacil·lacions diverses. Hi ha també la tortura toponímica, potser no tan estesa, però existent, en alguns noms de poblacions. Tot això, si topes amb una administració curosa, com en aquest cas local, és faena de matalafer: fer i desfer, perquè cal reconstruir els cartells amb el respecte que ens mereixem. Que l'empresa proveïdora dels rètols no siga del país no és cap excusa: no me la imagine instal·lant plaques a Portugal amb ortografia defectuosa. I hi ha encara una altra qüestió: l'extrema exquisidesa del bilingüisme desigual que demostren algunes altres administracions, tan extrema que fa pensar en prejudicis. Un exemple recent: a l'entrada del poble, hi han posat un rètol que diu 'Barranco del Convento' i, en lletra un numeret més menuda, 'Barranc del Convent'. Ja tenim que el valencià és més poqueta cosa, per la mida de les lletres. Però vols dir que una senyora de Guadalajara no seria capaç d'entendre què vol dir 'Barranc del Convent'? Tan poca capacitat intel·lectual suposen als nostres veïns de ponent i del sud? No és un prejudici creure'ls tan escassos mentalment? Ja ho sabem, que no és això. I que els perjudicats (passeu-me l'intent de joc de paraules), com sempre, som nosaltres.

4 març 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)